ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. P.,** zast. JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky,** se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. MO 349759/2018-1304, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 11 Ad 3/2019 - 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky AČR (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2018, č. j. MO 224634/2018-2230 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář rozhodl podle § 143 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, že doba trvání služebního poměru v období od 1. 12. 1999 do 30. 6. 2015 činí 15 roků a 7 měsíců. Zvýšený zápočet doby služby za období prosinec 1999, od 1. 3. 2000 do 31. 12. 2006 a od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2007 dle tohoto rozhodnutí žalobci nenáleží.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl, že v období prosinec 1999, od 1. 3. 2000 do 31. 12. 2006 a od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2007 plnil zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce ve smyslu zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky (dále jen „zákon o zpravodajských službách“), a to bez ohledu na jeho formální zařazení v podřízenosti Generálního štábu. Byly tak naplněny všechny materiální podmínky pro to, aby doba služby žalobce v předmětném období byla hodnocena jeden a půl násobně. Opačný přístup pak představuje přepjatý

formalismus služebních orgánů. Z výkazu dob a kategorií funkcí žalobce resp. z vložky výkazu dob jednoznačně vyplývá, za jaká období měla být doba služby žalobce násobena koeficientem 1,5 dle § 2 písm. i) vyhlášky Ministerstva obrany č. 268/1999 Sb. Vložka tohoto výkazu dob přitom představuje zásadní podklad pro stanovení výsluhových náležitostí každého vojáka z povolání.

[3] Z platových výměrů žalobce pak vyplývá, že pobíral za dobu své služby zvláštní příplatek v souvislosti s jím vykonávanou službou zvláštní povahy. Rovněž ze záznamu o pohovoru s žalobcem při propuštění ze služebního místa ze dne 18. 4. 2007 vyplývá, že již v té době byla část doby služby žalobce hodnocena jeden a půl násobně ve smyslu § 143 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Žalobce byl navíc za doby trvání služebního poměru ze strany personálních orgánů a bývalých nadřízených opakovaně ujišťován, že v souvislosti s plněním jeho zpravodajských úkolů se doba jeho služby násobí koeficientem 1,5. Žalobce v souvislosti se svojí žádostí o prověření započtu doby služby v období od 1. 1. do 30. 9. 2007 obdržel prvostupňové rozhodnutí, namísto aby byl vyrozuměn, jakým způsobem byla uvedená doba započtena. Byly mu tak zcela neočekávaně zkráceny násobné započty doby jeho služby nejen v období od 1. 1. do 30. 9. 2007, nýbrž za celou dobu trvání jeho dosavadní kariéry vojáka z povolání. Z hlediska principu právní jistoty a legitimního očekávání by bylo krajně nespravedlivé, aby podmínky, za kterých v minulosti žalobce plnil své služební úkoly, byly zpětně měněny v jeho neprospěch.

[4] Městský soud v Praze nejprve rozsudkem ze dne 10. 11. 2020, č. j. 11 Ad 3/2019 - 52, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek však byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 As 364/2020 - 38, a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. V tomto městský soud v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu zamítl žalobu žalobce, neboť dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly splněny všechny podmínky stanovené v § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání. Bylo totiž prokázáno, že žalobce nevykonával službu ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany v ozbrojených silách ČR, a to v podřízenosti náčelníka Generálního štábu. Žalobce tedy nesplnil zákonem výslovně stanovenou formální podmínku služebního zařazení vojáka stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství pro přiznání zvýšeného započtu doby služby dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil již první zákonem stanovenou podmínku, jsou pro projednávanou věc irrelevantní námitky žalobce, ve kterých tvrdí, že fakticky plnil zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce dle zákona o zpravodajských službách. Obě zákonem dané podmínky musí být splněny kumulativně. Městský soud neshledal žádný důvod, pro který by mohl překonat zákonem výslovně stanovenou formální podmínku a dospět k jinému závěru, než že žalobce, který tuto formální podmínku pro nárokování zvýšeného započtu doby služby nesplnil, nemá nárok na přiznání zvýšeného započtu doby ve službě pro účely stanovení výše výsluhy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl posledně uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností. Nepřezkoumatelnost tohoto rozsudku spatřoval v tom, že městský soud odňal stěžovateli možnost proti posouzení otázky nároku stěžovatele na zvýšený započet výkonu jeho služby brojit opravným prostředkem. Odůvodnění napadeného rozsudku *de facto* pouze odkazuje na rozsudek NSS č. j. 4 As 364/2020 - 38, a to za situace, kdy Nejvyšší správní soud vytýkal městskému soudu nedostatečné zdůvodnění některých klíčových otázek a stále byl prostor pro městský soud argumentačně obhájit své dříve vyslovené právní závěry.

Pokud bylo v tomto ohledu Nejvyšším správním soudem městskému soudu vytýkáno, že městský soud v napadeném rozsudku výklad § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání blíže nevysvětlil, pak toto nebylo nyní kasační stížností napadeným rozsudkem zhojeno. Namísto toho městský soud rozhodl zcela opačným způsobem a bez dalšího přejal doslovně argumentaci Nejvyššího správního soudu, aniž by se touto otázkou jakkoli dále zabýval.

[6] Stěžovatel dále vyslovil nesouhlas s právním hodnocením otázky započítávání doby služby stěžovatele ze strany městského soudu. Stěžovatel fakticky plnil zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce ve smyslu zákona o zpravodajských službách, a to bez ohledu na jeho formální zařazení. Byly tedy naplněny všechny materiální podmínky pro to, aby doba služby stěžovatele v předmětném období byla násobena koeficientem 1,5. Oprávněnost nároků stěžovatele potvrzuje i skutečnost, že stěžovatel byl za doby trvání služebního poměru ze strany personálních orgánů opakovaně ujišťován, že v souvislosti s plněním jeho zpravodajských úkolů se jeho doba služby násobí koeficientem 1,5. Z hlediska principu právní jistoty a legitimního očekávání by bylo nespravedlivé, aby podmínky, za kterých v minulosti stěžovatel plnil své služební úkoly, byly zpětně měněny v jeho neprospěch. Takovýto postup zakládá ve vztahu ke stěžovateli zjevné bezpráví a zasahuje do jeho základních ústavním pořádkem zaručených práv. Pokud vojákům, kteří skončili svůj služební poměr do konce roku 2015, byly násobky doby služby přiznávány i přes existenci žalovaným zmiňovaného sdělení ředitele Vojenského zpravodajství, a vojákům, kteří svůj služební poměr skončili po začátku roku 2016, byly tyto násobky zpětně odebrány, aniž by taková změna praxe vyplývala z faktické změny právní úpravy, pak se jedná o nezákonnou retroaktivitu a nerovné zacházení.

[7] Městský soud v rámci prvního posouzení věci správně konstatoval, že stěžovateli musí být započten takový násobek doby výkonu služby podle funkční náplně jeho skutečně vykonávané činnosti v rozhodné době. Žalovaný uplatňoval striktně formalistický přístup, vůbec nezkoumal stěžovatelem vykonávané činnosti, nemohl tedy vůbec posoudit, zda nárok stěžovatele vznikl. Účelem nové právní úpravy nemohlo být zpřísnění v podobě omezení zvýšeného započtu doby služby, pokud v tomto ohledu k žádné faktické změně právní úpravy nedošlo. Bylo třeba zabývat se primárně materiální stránkou věci, tedy obsahem stěžovatelem fakticky vykonávaných činností, a s tím souvisejícím posouzením otázky spravedlivého ohodnocení jím vykonávané práce ve smyslu rovného ohodnocení stejné či obdobné práce v rámci jednoho zaměstnavatele. Ustanovení § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání nezakotvuje pouze zákonnou ochranu před diskriminací na základě některého z diskriminačních kritérií, nýbrž zakotvuje také principy rovného zacházení s vojáky z povolání obecně, a to i pro otázky odměňování či poskytování jiných peněžitých plnění, mezi něž je namístě zahrnout i otázku výsluhových nároků. V posuzované věci bylo namístě zkoumat důvodnost formálních až formalistických podmínek spolu s materiálními otázkami spočívajícími zejména v tom, jaké faktické činnosti stěžovatel vykonával, zda vůbec, případně jak se odlišovaly od činností jiného vojáka z povolání formálně zařazeného ve vojenském zpravodajství, a tedy zda je důvod pro rozdílné hodnocení vykonávaných činností. Nejvyšší správní soud doposud v této věci a nově i městský soud v napadeném rozsudku kladly důraz toliko na hledisko formální, avšak hledisko materiální, které je v dané věci klíčové, bylo zcela upozaděno, byť městský soud ve svém prvním posouzení věci uvedený princip správně aplikoval, avšak dle Nejvyššího správního soudu náležitě nezdůvodnil.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně namítnul nepřípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť městský soud se při svém opětovném rozhodování zcela řídil právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Dále poukázal, že dle § 143 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání je zvýšený započet doby

výkonu služby pro účely výsluhových náležitostí jednoznačně vázán na služební zařazení vojáka stanovené ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství a plnění úkolů při specifických činnostech. V průběhu předmětného období však stěžovatel nebyl zařazen na místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na místě stanoveném ministrem obrany v ozbrojených silách České republiky v podřízenosti náčelníka Generálního štábu Armády České republiky. Stěžovatel byl za výkon zpravodajské činnosti adekvátně ohodnocen, když mu byl za její provádění přiznán zvláštní příplatek za zpravodajskou činnost. Tento zvláštní příplatek byl stěžovateli přiznáván s ohledem na fakticky vykonávanou činnost vojákem, přičemž neměl žádnou vazbu na služební zařazení. Skutečnost, že voják vykonává zpravodajskou činnost, neznamená, že současně vykonává zvláštní úkoly při činnostech ve smyslu zákona o zpravodajských službách. Zvýšený zápočet doby výkonu služby se na rozdíl od zvláštního zpravodajského příplatku váže pouze ke služebnímu zařazení u Vojenského zpravodajství. Služební zařazení u Vojenského zpravodajství je tedy nutnou zákonnou podmínkou pro přiznání zvýšeného zápočtu doby výkonu služby ve smyslu § 143 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Pokud služební orgány v minulosti v určitých případech postupovaly v rozporu s právní úpravou a zvýšený zápočet doby výkonu služby v případě obdobném stěžovateli přiznaly, nelze se tohoto nesprávného postupu dovolávat a argumentovat zásadou právní jistoty a legitimního očekávání.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[12] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[13] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů z toho, že městský soud bez dalšího přejal argumentaci Nejvyššího správního soudu vyjádřenou ve zrušovacím rozsudku č. j. 4 As 364/2020 – 38 v této věci, aniž by své závěry v intencích tohoto rozsudku blíže zdůvodnil. Této námitce nemohl kasační soud přisvědčit, neboť městský soud postupoval zcela v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu vyjádřeným v právě citovaném rozsudku, podle kterého „*§ 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání přiznává jeden a půl násobek zhodnocení doby výkonu služby mimo jiné vojákovi zařazenému ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, ve kterém voják plní zvláštní úkoly při činnostech ve smyslu § 5 odst. 3 a 4 zákona o zpravodajských službách. Zákon tak stanoví v případě vojenských zpravodajců dvě podmínky pro zvýšený zápočet doby výkonu služby pro účel stanovení výše výsluhového příspěvku. Je to (i) podmínka formální, kterou je služební zařazení stanovené ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, a dále (ii) podmínka materiální, jež je splněna, pokud voják plní zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, který poznámka pod čarou 35 identifikuje jako § 5 odst. 3 a 4 zákona o zpravodajských službách, jedná se tedy o tam konkretizované zpravodajské činnosti. Formální a materiální podmínka musejí být obě kumulativně splněny, aby voják z povolání mohl nárokovat takto zvýšený zápočet doby výkonu služby (…) Pro zvýšený zápočet doby služby dle tohoto ustanovení je nutné, aby voják splnil obě stanovené podmínky, tj. podmínku formální i materiální*“ (podtržení doplněno).

[14] Městský soud se v intencích právě vyslovených závěrů kasačního soudu zaměřil na zjištění, zda byly v případě stěžovatele splněny kumulativně obě zákonem stanovené podmínky, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Tyto závěry řádně odůvodnil a rozvedl v bodu 26. nyní napadeného rozsudku: *„Žalobce totiž nesplňuje první z podmínek stanovených v ustanovení § 143 odst. 1 písm. b) zákona o vojácích z povolání, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že nevykonával službu ve služebním zařazení stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství. Z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl služebně zařazen na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, nýbrž na systemizovaném místě stanoveném ministrem obrany v ozbrojených silách ČR, a to v armádě ČR v podřízenosti náčelníka Generálního štábu. Žalobce tedy nesplnil zákonem výslovně stanovenou formální podmínku služebního zařazení vojáka stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství pro přiznání zvýšeného zápočtu doby služby dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil již první zákonem stanovenou podmínku, jsou pro projednávanou věc irrelevantní námitky žalobce, ve kterých tvrdí, že fakticky plnil zvláštní úkoly při činnostech podle jiného právního předpisu, tedy úkoly zpravodajce dle zákona o zpravodajských službách. Ani posouzení a případné naplnění funkční náplně vykonávané činnosti by totiž nemohlo nic změnit na tom, že žalobce nesplnil jednu z podmínek, a to podmínku služebního zařazení stanoveného ministrem obrany ve Vojenském zpravodajství, neboť obě zákonem dané podmínky musí být splněny kumulativně. Shodně s Nejvyšším správním soudem, jehož právním názorem je v této věci vázán, tedy městský soud uzavírá, že neshledal žádný důvod, pro který by mohl překonat zákonem výslovně stanovenou formální podmínku a dospět k jinému závěru, než že žalobce, který tuto formální podmínku pro nárokování zvýšeného zápočtu doby služby nesplnil, nemá nárok na přiznání zvýšeného zápočtu doby ve službě pro účely stanovení výše výsluhy.*“ Takové odůvodnění vyhovuje výše nastíněným požadavkům přezkoumatelnosti, neboť městský soud nikterak nevybočil ze závazných právních závěrů rozsudku NSS sp. zn. 4 As 364/2021, naopak tyto plně respektoval a své závěry vyplývající ze závazného názoru kasačního soudu dostatečně zdůvodnil. Zdejší soud se současně neztotožnil se stěžovatelem, že městský soud odepřel stěžovateli možnost proti posouzení otázky nároku stěžovatele na zvýšený zápočet výkonu jeho služby brojit opravným prostředkem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že městský soud neměl jinou možnost, než se řídit závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 110 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[15] Dříve než Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení zbylé kasační argumentace, zabýval se tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Shledal přitom, že tomu tak není.

[16] Jedná se totiž o druhou kasační stížnost v téže věci. S ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen za předpokladu, že jako její důvod je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvém případě podal kasační stížnost žalovaný a ve druhém případě druhý účastník řízení – žalobce. Tím není dotčena možnost v opakované kasační stížnosti brojit proti rozhodnutí krajského soudu v otázkách, kterými se Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozsudku nezabýval (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 4 As 71/2021 - 43).

[17] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 – 39, „[u]*stanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Opakovaná kasační stížnost je přípustná, je-li v ní namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost takové kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012 – 55, shrnul závěry plynoucí z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které se týkají dalších případů, kdy lze shledat přípustnost kasační stížnosti. Jedná se o případy, které ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. sice konkrétně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Nepřípustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu. Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a obiter dictum ve zrušujícím rozsudku. Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, a to změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu; podobně i deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem. Jako nepřípustnou nelze odmítnout ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr.“*

[18] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasační stížnosti podle shora uvedených kritérií. Stěžovatel městskému soudu nevytýká, že se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, netvrdí ani, že by v jeho případě byla dána některá z výše uvedených judikaturně dovozených výjimek z nepřípustnosti opakované kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ostatně zrušil předcházející rozsudek městského soudu nikoliv pro nepřezkoumatelnost či procesní vady, ale pro nesprávné právní posouzení věci. Městský soud odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu převzal. Zcela se tak řídil závazným právním názorem kasačního soudu. Stěžovatel však kasační stížností v podstatě pouze vyjadřuje nesouhlas s posouzením věci Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 364/2020 - 38. Stěžovatel tudíž v kasační stížnosti brojí proti závaznému posouzení věci Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku. Kasační stížnost je proto v této části podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

[19] Nejvyšší správní soud závěrem opětovně poukazuje na usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 - 39, v němž uvedl, že „*Institut nepřípustnosti opakovaných kasačních stížností*

vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56).“

[20] Závěrem Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že neobstojí ani argumentace stěžovatele, kterou se domáhá ochrany legitimního očekávání a právní jistoty vhledem k tomu, že v minulosti mu byla doba služby v evidenci započítávána jedenapůlnásobně ve smyslu § 143 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání. V judikatuře NSS i jiných vysokých soudů bylo totiž opakovaně vysvětleno, že legitimní očekávání (až na výjimky) nemůže založit nezákonné jednání správních orgánů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 – 38, a tam citovaná další judikatura). Pokud služební orgány stěžovateli v minulosti v rozporu se zákonem v interní evidenci dobu služby započetly jedenapůlnásobně, popř. mu toto i sdělily, nemění to nic na tom, že stěžovateli zvýšený započet ze shora uvedených důvodů nenáležel, ani se nejedná o některý ze specifických důvodů, kdy legitimní očekávání mohlo být založeno i příslibem či pokynem správního orgánu, který je v rozporu se zákonem. K tomu by mohlo dojít např. pokud by stěžovatel jednal výlučně na základě takového jemu přímo poskytnutého příslibu, což však stěžovatel netvrdil.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu